

Yeldeğirmeni

ZMO GENÇ ÖĞRENCİ DERGİSİ

ZMO
GENÇ

Aralık 2013

MERHABA

Yel değirmeni olarak sizlerle tekrar buluşmanın mutluluğu ve heyecanı içerisindeyiz.

Yel Değirmeni'nin Aralık sayısında sizlere, güncel konulardan oluşan yazılarımızla içeriği dolu bir dergi ulaştırmaya çalıştık. Bu sayımızda;

ZMO Adana Şube Başkanırken katledilen Akın Özdemir'in 35. ölüm yıldönümü nedeniyle kendisini tanıtan bir yazı ile Akın Özdemir'i anlattık.

Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi kampüsünden geçirilmek istenen yol projesi hakkında ilginizi çekeceğini düşündüğümüz bir yazımız var.

AOÇ'nin kuruluşundan günümüze kadar geçen tarihsel süreci anlattığımız yazımız ile AOÇ'ye neden önem verdiğimizi yazdık.

Mevsimlik Tarım İşçileri yazımız ile varlıklarını bildiğimiz ama çözüm üretmekten kaçtığımız yurttaşlarımızın sorunlarını anlatmaya çalıştık.

Kitap tanıtımı köşemizde Nevzat Evrim Önal'ın 'Anadolu Tarımı'nın 150 Yıllık Öyküsü' isimli kitabını tanıttık.

Yel değirmeni olarak sizlerden, yazılarınız ve fikirlerinizle katkılarınızı bekliyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

İÇİNDEKİLER

Önsöz	3
Aramızdasın Akın Özdemir	4
Ziraat Fakültelerinde Neler Oluyor?.....	6
Atatürk Orman Çiftliği.....	8
Türkiye'de Mevsimlik Tarım İşçiliği.....	10
Anadolu Tarımının 150 Yıllık Öyküsü ...	12
Şifalı Bitkiler.....	14

KÜNYE

Yeldeğirmeni, Sayı:4 Yıl:5

Yayın Sahibinin Adı:

TMMOB Ziraat Müh. Odası adına
Dr.Turhan TUNCER

Sorumlu Yazışleri Müdürü:

Özden GÜNGÖR

Yayın Kurulu:

ZMO Genç Yönetim Kurulu Üyeleri

Issn:1307-6671

Adres:

TMMOB Ziraat Müh. Odası
Karanfil Sok. 28/18 Kızılay / ANKARA,
Tel: 0.312.444 1 966

Basım Tarihi:

12/12/2013

Basım Yeri:

Özdoğan Matbaa Yayın Ltd.Şti.
Mat.Sit.1514 Sok. No:29 İvedikOSB-Ankara
Tel:0312 3958500
www.ozdogandigital.com

YAYININ TÜRÜ: Yerel Süreli Yayın
1000adet basılmıştır.
Ücretsizdir.

Sizleri Yeldeğirmeni'nin kanatlarını döndürmeye çağırıyoruz.

Yeni sayımızda sizlerle buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Dergimizin bu sayısında ilginizi çekeceğini düşündüğümüz konulara yer verdik.

18 Aralık 1978 tarihinde ZMO Adana Şube başkanırken katledilen Akın Özdemir'i; aramızdan ayrılışının otuz beşinci yılında sizlerle buluşturduk. Akın Özdemir, ilerici, yurtsever kimliği ile hepimiz için önem taşımakta, mücadelesi geleceğimize ışık tutmaya devam etmektedir. Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde öğrenci olduğu 1965'li yıllardan aramızdan ayrılışına kadar geçen sürede emperyalizme ve sömürüye karşı kararlı bir mücadele yürütmüştür. O, halkına karşı sorumluluk taşıyan, ülkesindeki sorunlara kayıtsız kalmayan ve bu sorunları çözmeye çalışan ilerici, aydın, yurtsever bir ziraat mühendisiydi. ZMO ve ZMO-Genç de halkına karşı Akın Özdemir'in sorumluluğunu taşımaya devam etmektedir.

Kaz dağlarında, altın ve gümüş madeni tekellerine karşı durmak emperyalizme karşı durmaktır, yurtseverliğimizdir. Çukurova Üniversitesinde zeytin gen bahçesinin yok edilmesine karşı durmak bilimin yok edilmesine hayır demektir. AOÇ'nin halkın olduğunu ve yok edilmek istendiğini söylemek emekçi halkımıza karşı sorumluluğumuzdur. Tarım arazilerimizin yapılaşmaya açılmasına karşı durmak, tarım arazilerimizin yok edilmesine dur

demek, geleceğimize karşı sorumluluğumuzdur.

Bu sorumluluk duygusunu bizlere, Akın Özdemir ve onun kuşağındaki ilerici ve yurtseverler taşıdı. ZMO ve ZMO-Genç olarak bizler de sonraki kuşaklara memleketine sahip çıkmanın bilinci ve sorumluluğunu taşımaktayız. Yel değirmeni bu sorumluluk nedeniyle aydınlık ve bilimin rüzgarıyla dönmektedir. Çünkü okumuş insanlar halkına karşı sorumludurlar.

ZMO ve ZMO-Genç halkına karşı sorumluluğunu yitirmeden mücadelesini sürdürecektir, Ziraat Fakültesi öğrencisi Akın Özdemir'in yurtseverliğini, Adana Şube Başkanımız Akın Özdemir'in ilericiliğini ve insan Akın Özdemir'in aydınlık aklını sahiplenecektir.

Tıpkı Haziran ayında, halkımızın, emekçilerin, gençlerin, öğrencilerin kızılı erkekli bütün yurttaşlarımızın karanlığa karşı aydınlanma ateşini Haziran sıcaklarında alevlendirmesi, geleceğine sahip çıkması gibi.

Sizleri bu sahiplenmeye davet ediyor, Yeldeğirmeni'nin kanatlarını döndürmeye çağırıyoruz.

Çünkü sizlerden aldığımız güçle ve aydınlık aklınızla geleceğimize ışık tutuyoruz.

Yeni sayılarımızda görüşmek dileğiyle...

ARAMIZDASIN AKIN ÖZDEMİR

AKIN ÖZDEMİR 03.12.1945 tarihinde Kütahya'nın Emet ilçesinde doğdu. 18.12.1978 tarihinde faşist çetelerce Adana'da öldürüldü. İlk ve orta öğretimini Kütahya'da tamamladı. Lise yıllarında tiyatro, şiir, sporla uğraştı. Bir de, yaz aylarında Kütahya Şeker Fabrikası'nda geçici işçi olarak çalıştı.

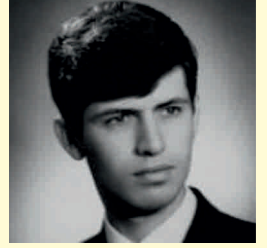
1965 yılında Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'ne girdi. 1967 yılında oluşturduğu "Anadolu Grubu" ile öğrenci seçimlerine katıldı ve Talebe Cemiyeti Başkanı seçildi. Ve o günlerde;

"Geri kalmışız, hem de çok geri. Kendi kendimize olan güvenimizi yitirmişiz. Sanki kurtuluş savaşında yoktan var yaratan, emperyalistlere ilk bağımsızlık savaşını veren biz değiliz. Toplumun çıkarlarından çok kendi çıkarımızı düşünüyor küçük hesaplar peşinde koşarak büyük oyunlara alet oluyoruz.

...Uyanmalıyız.Gençlik olarak, aydın olarak bize çok büyük sorumluluklar düşmekte, %60'ı okuma yazma bilmeyen, kalkınmasını tamamlayamamış bir ülkenin çocukları olarak, kafamızı kitap sayfalarından biraz olsun kaldırmak, yurt gerçeklerine bakmak zorundayız. Sorunların çözüm yollarını temelde aramalıyız. Türkiye 'yi sevmek, Türkiye'yi kalkındırmak için yeterli değildir. Her bakımdan yetişmiş bilge olmalıyız. Sorumluluğumuzu kavradığımız, yurt sorunlarına bilimsel ve gerçekçi açıdan eğildiğimiz zaman, mutlu ve özgür Türkiye'nin yaratılmasında görevini yapmış kişiler olarak rahatlık duyarız." diyordu.

Tarımsal öğretimin kutlamalarında, Talebe Cemiyeti Başkanına söz vermek de kutlamaların bir geleneğiydi. Ama 10 Ocak 1968 yılında Ziraat Fakültesi'nde yapılacak törende Akin Özdemir'e söz verilmek istenmedi. Akin direndi, sadece bir cümle söyleyeceğini belirterek kürsüye çıktı ve "İnsanı aç, toprağı aç, hayvanı aç olan bir ülkede kutlama yapılmaz, olsa olsa hesaplaşılır " diyerek kürsüden indi. O dönemin Tarım Bakanı dahil, tarımın tüm sorumluları bu cümle üzerinde uzun süre tartıştı.

Yine Akin öğrenciliğinde; "Bizleri halkımız yararına giriştiğimiz olumlu ve kutsal mücadeleden döndürmeye kimsenin gücü yetmeyecektir" diyor ve 1967 yılı mezunlarına şu cümle ile veda ediyordu: "..Bağrında

çeşitli uygarlıklara yer vermiş kutsal Anadolu topraklarına teknik, insanlarına insanca yaşama koşulları hazırlama kavgasında en önemli görevi yapacaksınız. Sizler kalkınma savaşımızın isimsiz mücahitleri olarak Mutlu Türkiye'yi yaratmaya gidiyorsunuz. Güle güle gidin ağabeylerim güle güle. Yolunuz açık, kavganız hayırlı olsun."

Ziraat Fakültesi bitti. Ankara'da göreve başladı. Memuriyetinin ilk aylarında 1970 yılında Ziraat Yüksek Mühendisi olarak katıldığı ilk ZMO Genel Kurulu'nda; "Tarımdaki sömürüden, emekten, kır yoksulundan, emperyalizmden, faşizmden" bahsettiği için hemen ertesi günü Gümüşhane'ye tayin edildi.

raya askerlik, 12 Mart tutukluluğu, Mamak Askeri cezaevi, bu arada evlilik, baba olma gibi kesitler girdi. 1975 yılında Adana'da Kooperatifler Bölge Müdürlüğü'nde göreve başladı. 1976 yılında ZMO Adana Bölge Şubesi'nin oluşumuna büyük katkı sağladı ve ilk genel kurulunda Oda Şube Başkanı seçildi. Aramızdan ayrılana kadar da bu görevi sürdürdü.

Kırsal alanda, kooperatiflerde örgütlenme çalışmalarına, ZMO'daki örgütlenme çalışmalarının eklenmesi ile birlikte bu kez, Artvin'e tayin edildi. Ancak Köy-Kop Adana Birliği onu bırakmadı ve Köy-Kop Adana Birliğine Genel Müdür oldu.

Akin Özdemir ,Ceyhan Üretici Mitingi tertip komitesinde görev alıyordu. Ceyhan'da on binlerce üretici, örgütlü sesini yükseltiyor ve onun önderliğinde hep bir ağızdan "Biz üreticiler bugün, bu meydanda açıkça ilan ediyoruz ki; demokratik halk kooperatiflerinde örgütlenerek; baskıya, sömürüye, işsizliğe ve pahalılığa karşı; yılmadan, usanmadan, bıkmadan sonuna kadar mücadele edeceğimize emekçi namusumuz üzerine ant içeriz" diye haykırıyorlardı.

Akin Özdemir , 10 Ocak 1978'de Tarımsal Öğrenimin 132. Yıldönümünde bu kez ZMO Adana Şube Başkanı olarak Ç.Ü.Ziraat Fakültesi'nde söz alıyor ve "Türkiye, toprağı aç, insanı aç, hayvanı aç ülke olmaktan kurtulamamıştır. Bunun nedeni eğitim ile üretim arasındaki bağın kopuk olmasındadır. Büyük emek ve

masraflarla yetiştirilen tarım uzmanlarının bilgisi, üretime yeterince yansıtılmamaktadır. Dışa bağımlı, çarpık kapitalistleşme sürecinde yaşayan tarımımızda yapısal bozukluklar ortadan kaldırılmadığı sürece teknik bilginin üretime yansıtılması olanak dışıdır" diyordu.

Temmuz 1978'lerde bu kez çeltik ağalarının boy hedefi haline geliyordu. Çünkü Akın Özdemir Kadırlı ilçesinde; çeltik üretimi yüzünden küçük üreticilerin zarara uğradığını, sıtmanın yanı sıra bağırsak enfeksiyonlarının da salgın haline dönüştüğünü açıklıyordu. Bölgedeki 17 su kuyusunun 16'sına içilemez raporu verilmişti. "Bir avuç çeltik ağasının çıkarı uğruna halk sağlığı tehdit edilemez ve küçük üreticiler köylerini, tarlalarını terk etmek zorunda bırakılmaz" diyordu.

Ülkede faşist cinayetler giderek artıyordu. Her gün bir ilericiyi, yurtseveri, aydını, öğretmeni, öğrenciyi, mühendisi, bilim adamını hedef alıyorlardı. Akın da dostları tarafından bu cinayetlere karşı uyarılıyordu. 1978 yaz aylarında, bir arkadaşı ile yaptığı sohbette ise Akın Özdemir şöyle diyordu: "Faşizm kabadayılık olsun diye can almıyor. Sermayenin iktidarı bir günde kurulmadı ülkede. Ama sermaye iktidarına karşı yıllarca kimse ağzını açıp pek bir şey de söylemiyordu. Ama yaşadığımız son 8-10 yıl içerisinde ezilenler, sömürülenler bir şeylerin farkına varmaya

başladı. Onun için de, sermaye, komandolarını sokağa saldı. Emekten yana sendikacı mısın öleceksin, bir demokratik kitle örgütünün lideri misin öleceksin, köylüleri örgütlüyor musun öleceksin. Eh bizim de kendimize göre bir yerimiz var bu kavganın içinde, ölüm bu yüzden gelecektir, hoş geldi sefa geldi."

18 Aralık 1978 günü işyerinin önünde, faşist çetelerce katledildi. ZMO Adana Bölge Şubesi Haber Bülteninde katledilişi ile ilgili yaptığı açıklamada;

" O Akın ki; ziraat mühendislerinin onur kaynağı idi. Bilinçli bir işçi sınıfı savaşıydı. Faşizme, emperyalizme, sömürüye karşı yıllardır kararlı bir mücadele içerisindeydi. O fedakar bir emekçi köylü önderiydi. Kır yoksulunun savunucusuydu. Aklını, gücünü emekçi halkının kurtuluşuna adanmış bir bilim adamıydı. Ziraat Mühendislerinin, tarımsal üretim içerisindeki, emekçi halktan yana saygın yerini almasının savaşımını veriyordu. O, sömürsüz, sınıfsız bir toplum için, faşizme, emperyalizme karşı mücadelenin Adana'daki öncü neferiydi. O, faşizme karşı omuz omuza sloganının eylem birliğine dönüşmesini Adana İlinde sağlayan bir önderdi." diye yazmıştı.

Akın Özdemir'in katledilişinin her yıldönümünde; tüm meslektaşlarımızı, tüm demokrat ve yurtseverleri bu örnek insana, bu önder insana, bu güzel, yürekli, toplumcu insana layık olmaya çağırıyoruz. O'nu özlemle, sevgiyle anıyoruz. Anısı ve onurlu yaşamı önünde saygıyla eğiliyoruz.

**Mine ÖZDEMİR -
Ziraat Yüksek
Mühendisi**

Ziraat Fakültelerinde Neler Oluyor?

11 Nisan 2012 tarihinde Adana'da kurulmak istenen "Adana Bilim ve Teknoloji Üniversitesi" için Çukurova Üniversitesi'nin 1976'dan bugüne "Narenciye Gen Bahçesi" olarak kullandığı arazi tesis edildi. Bu bahçe ABD ve İspanya'dan sonra 3. büyük narenciye gen merkezidir. Bu merkezde 21 farklı ülkeden getirilen 900'ün üzerinde farklı tür ve çeşit bulunuyor. Bu arazi bilimsel önemi ve "5403 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanma Kanunu" uyarınca korumaya alınmıştır.

Neden bilimi hiçe sayarak ve kanunları çiğneyerek ısrarla proje bu arazide yapılmak isteniyor? Cevabı basit; bu arazi kamu arazisi olduğu için yerleşim yeri bedavaya getirilecektir. Bu projeden iş makinalarının sahaya girmesiyle haberdar olan ve alana gelen Ç.Ü Rektör Prof. Dr.

Alper Akinoğlu, öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanlar, yapılanların yasalara aykırı olduğunu belirtmelerine karşılık çevik kuvvetin müdahalesine uğramışlardır. Üniversiteye polislerin girebilmesi için rektörden izin alınması gerekirken, polis önceden alana gönderilmiş rektör dahil hiç kimsenin sözü dinlenmemiştir.

Bilim ve teknolojiyi hiçe sayarak sırf rant uğruna ve adı alay edercesine "Bilim ve Teknoloji Üniversitesi" olan bir üniversiteyi böylesine değerli ve kanunlarla korunan araziye yapmaya çalışmak, diğer üniversitelerin öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanlarının yapacakları araştırma çalışmalarının da hiçe sayılacağına göstergesidir.

Ç.Ü. Zeytin Gen Bahçesi de rant uğruna feda edilmek istenen tesislerden... Burası da lise yapılmak için yapılaşmaya açıldı ve hiçbir izin alınmadan 58 ağaç söküldü. Bu lise yine kamu arazisine yapılmak istendi. Bu bahçe Türkiye'nin ikinci büyük Ulusal Zeytin Gen Merkezidir. Okul yapılmak istenen bu bahçedeki 86 çeşit ağaç, ülkemizin Karadeniz, Marmara, Ege, Akdeniz ve Güney Doğu Anadolu bölgelerinden toplanan 35 ve 28 yaşlı zeytin çeşitlerine ait ağaçlardır.

Daha önce de Pamuk Araştırma Alanına hastane yapılmıştır. Çukurova Üniversitesi Rektörlüğü, Aralık 2006'da, Yüreğir Belediyesi ve Adana Büyükşehir Belediyesi imar planları/plan tadilatları işleminin iptali ve yürütmenin durdurulması istemi ile Adana 2. Bölge İdare Mahkemesinde dava açmıştır. TOKİ 24 Ocak

2007'de hastane inşaatına başlamış, inşaat bugün önemli bir aşamaya gelmiştir. Mahkeme 13 Haziran 2008 tarihinde, yürütmenin durdurulması isteminde kısmen ret kısmen kabul kararı vermiştir. Rektörlük bu karara süresinde itiraz etmiş ve temyiz süreci de halen sürmektedir. İptale ilişkin istem ise henüz karara

bağlanmamıştır. Ancak beton dökülen bir arazinin tarımsal anlamda geri dönüşümü söz konusu değildir.

Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi

"Başkan Melih Gökçek, Keçiören trafiğini rahatlatmak için Selçuklu Caddesi'ni Ziraat Fakültesi içinden geçirerek, ASKİ Süzgeç'e kadar uzatmayı hedeflediklerini bildirdi"(1), ifadelerinin yer aldığı haberde Başkan Melih Gökçek'in bizleri

unutmadığını görüyoruz. Fakültemizin dört bir yanından yol geçirerek dersliklere ulaşımın bir keşmekeşe sokulduğu ve ortasından bir köprü geçirip, daha 2 yıl önce ışıklandırması bile olmayan bir köprü altına mahkum olduğumuz yetmezmiş gibi metro inşaatı sırasında kullanılamaz hale gelen dersliklerimize yol inşaatı sonrası yenileri de eklenecek; dahası uygulama tarlalarımızın büyük bir bölümü de kullanılamaz hale gelecek.

Trafik sorununa sürekli yeni altgeçitler ve bulvarlar inşa edilerek çözüm arayan belediye ve kent planlamasında özel otomobillerle ulaşımın esas alındığı bu planlama anlayışı sürdükçe trafik sorununun her geçen gün artan araç sayısı ile doğru orantılı olarak artacağı ortadadır. Buna rağmen hala yol yapılması nasıl bir aklın ürünüdür, anlaşılması zor...

S o n d ö n e m l e r d e ilkokul açar gibi Ziraat Fakültesi açan ve bu açılan fakültelerin kiminde uygulama alanları bile yokken, var olan alanları tahrip eden hatta yok eden yöneticilerin, Türkiye'de donanımsız Ziraat Mühendisi yetişmesini amaçladığı şüphesiz bir gerçektir. Zaten toplumun sömürüldüğü, haklarının çiğnendiği, ezildiği, ötekileştirildiği ve bunlara karşı çıktığında da coplandığı, biber gazlarına, tazyikli sulara maruz kaldığı hatta öldürüldüğü bir ülkede bilime yapılan saldırılara şaşmamak gerek.

Ziraat fakültelerinin uygulama alanlarını rant alanlarına çevirme çabasının altında yatan sebep, tüm diğer inşaatların amacıyla aynıdır.

Yaklaşan ekonomik krizi hiç değilse inşaat sektörünü canlı tutarak geciktirmeye çalışmak... Özellikle Gezi Parkı olayları sırasında imajı iyice sarsılan bunun yanı sıra dış politikada çelişkiler yaşan iktidar bir de ekonomik krizden darbe yemek istememektedir. Sonuç olarak Türkiye'de inşaat sektöründen başka aktif çalışan bir sektör kalmamıştır. Tarım politikaları, teşvikler, primler vb. gerekli denetlemeler yapılmadan uygulanmaya çalışılmış, sonuçta Türkiye samanı dahi ithal etmek zorunda kalan bir ülke haline gelmiştir. Bunların ne kadar farkındayız? Farkında olsak bile ne kadar

ilgiliyiz?

Burak GÖROĞLU

(1) <http://www.ankara.bel.tr/haberler/istekcioreni-rahatlatacak-yeni-yol-plani/#.Up9Sd5DcTlc>

ATATÜRK ORMAN ÇİFTLİĞİ

"Köylülerin gözleriyle görebilecekleri, çalışmalarını için örnek tutacakları, verimli, modern, uygulamalı tarım merkezleri kurmak gereklidir." M. Kemal ATATÜRK

Atatürk, kazandığı eşsiz zaferlerle ülkeyi bağımsızlığa kavuşturduktan sonra, başta ekonomi olmak üzere diğer alanlarda da ülkenin kalkınmasına ve ilerlemesine yönelik düşünce ve görüşlerini ortaya koymuş ve bunları yaşama geçirmek için çaba sarf etmiştir.

M. Kemal ATATÜRK tüm yaşamı boyunca en ufak bir sapma olmaksızın inandığı, değer verdiği felsefesi, yeşile olan tutkusu ve özlemi "Yeşili görmeyen gözler renk zevkinden mahrumdur. Burasını öyle ağaçlandırınız ki kör bir insan dahi yeşillikler arasında olduğunu fark etsin" düşüncesi Atatürk Orman Çiftliği'nin (AOÇ) kurulmasında en önemli etken olmuştur.

1925 yılının ilkbaharında, ülkenin tanınmış tarımcılarını köşke çağırarak, Ankara civarında modern bir çiftlik kurmak istediğini söyler ve bu amaca uygun bir arazi bulmaları emrini verir. Bu uzmanlar arasında bulunan bir tarımcımız o günkü anılarını şu şekilde aktarmaktadır. "Çiftlik yeri için öyle uzun boylu dolaşmaya ve Ankara'nın çevresinde başka doğal özellikler araştırmaya gerek görmemiştik. Sebep de basitti. Kıraç bir bozkırın ortasında bir orta çağ şehri. Ağaç yok, su yok, hiçbir şey yok. Böyle bir noktada hazırlanmış ve uygun koşullar taşıyan yerler nasıl bulunabilir? İncelemelerimiz bittiği zaman sonucu büyük Şefe arz ettik. Kendileri elleri ile bugünkü çiftlik yerinin bulunduğu yeri işaret ettiler ve sordular: 'Burayı gezdiniz mi?' Buranın bir çiftlik kurulması için gerekli olan niteliklerin hiç birini taşımadığını, bataklık, çorak, fakir bir yer olduğu hakkındaki ortak kanaatimizi söyledik. Atatürk'ün bize cevabı şu olmuştur: 'İşte istedim yer böyle olmalıdır. Ankara'nın kenarında hem bataklık, hem çorak, hem

de fena bir yer. Burayı biz ıslah etmezsek kim gelip ıslah edecektir?' Görülüyor ki Atatürk, tarım uzmanlarından en iyi toprak değil, en kötü toprak raporunu alabilmek için faydalanmıştır. Onun aradığı bir çiftlik arazisi değil, büyük yurt yapısını kurarken, insan ile toprak arasındaki ilişkiyi ve bu ilişkiden doğan denklemi, şartların hemen hiç uygun olmadığı bir noktada dahi halletmenin mümkün olduğunu kanıtlamaktı..."

Büyük Atatürk, "Ağaç bile yetişmiyor, burada insan nasıl yaşar?" denilen bir yerde kurmayı tasarladığı eserini çok kısa bir sürede tamamlamış ve varmak istediği hedeflerin biri dışında tamamını gerçekleştirmiştir. Artık O'nun için varılacak son hedef, diğer çiftlikleri ile birlikte Atatürk Orman Çiftliği'ni de çok sevdiği ve değer verdiği Milletine hediye etmektir. Sağlam temeller üzerine kurulan bu büyük eser, sürekli gelişebilecek bir yapıya kavuştuğuna göre, başış için endişe edilecek herhangi bir konu kalmamıştı. Bu düşünce ile çiftliklerinin ve mülklerinin devlete devir işlemleri konusunda gerekli resmi belgelerin hazırlanması için Tapu İdaresine direktif veren Ulu Önder, hazırlanan belgeleri imzalamak üzere çiftlik içerisindeki Marmara Köşkü'ne 11.05.1937 günü teşrif ederler. Atatürk devirle ilgili işlemlerden sonra Başbakanlık'a yazdığı 11.06.1937 tarihli bir tezkere ile bütün tesis, hayvan varlığı ve demirbaşları ile beraber tasarrufu Orman Çiftliği ile birlikte diğer çiftliklerini hazineye bağışladığını bildirir.

Çiftliğin, Atatürk tarafından hazineye bağışlanmasından sonra, diğer çiftliklerle birlikte kuruluşuna uygun bir şekilde yönetilmesi ve sürekli bir gelişme yolunda örnek işletmeler halinde ilerlemelerinin sağlanması amacıyla tarımsal bir devlet teşekkülünün kurulması gerekli ve yararlı görülmüştür.

Çiftliğe daha dinamik bir kimlik kazandırmak, kuruluş amaçları da göz önünde bulundurularak çok yönlü bir bünyeye kavuşturmak

ve kendisine özgü ekonomik bir varlık olarak yaşamını sürdürmesini sağlamak için Türkiye büyük Millet Meclisi'ne bir yasa tasarısı sevk edilmiştir. 01.04.1950 tarihinde yürürlüğe giren 5659 sayılı Kanun ile Çiftliğin adı, kurucusunun ölümsüz adı verilerek "ATATÜRK ORMAN ÇİFTLİĞİ" olarak değiştirilmiştir. 24.03.1950 tarihinde kabul edilip 1.4.1950 tarihinde neşredilen 5659 sayılı kanunla çiftlik yeni bir statüye kavuşmuş olup, Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'na bağlı tüzel kişiliğe haiz bir kuruluş olarak çalışmalarını sürdürmektedir. Atatürk Orman Çiftliği Müdürlüğü'nün faaliyetleri her yıl Başbakanlık Yüksek Denetleme Kurulu tarafından incelenmekte ve rapora bağlanmaktadır. Bu raporlar da Türkiye Büyük Millet Meclisi KİT Komisyonu tarafından görüşülerek onaylanmaktadır. Başbakanlık YDK ve AOÇ Müdürlüğü'nün verdiği bilgilere göre AOÇ 52.000'i tapulu ve 50.000'i de kullanım hakkı olmak üzere 102.000 dekarlık bir alana hakim olarak kurulmuştur.

"Burada bir çiftlik kuracağım. Bu çiftlikte hayvanlar yetiştireceğim. Bir küçük ormanın kenarında tarım endüstrimize ait bacalar tütecek..." dedi Ulu Önder. Fakat şu anda o bacayı yıkmak için hazırlıklara başladılar .M. Kemal Atatürk'ün mirası maalesef ki tükeniyor. Öncelikle 1. derece sit alanıyken imar çalışmalarına açabilmek için 3. derece Sit alanına dönüştürüldü. Bu sırada yaklaşık 3000 ağacın kesildiği hesaplanıyor. Hayvanat Bahçesi ise Büyükşehirin bir müdürlüğü haline getirilecek. Tarihi Tekel Fabrikası yıkılıp, yerine kongre merkezi ve içinde düğün salonu olan sosyal tesis yapılacak. Tarihi yeni Çiftlik Lokantası ve Merkez Lokantası yıkmak isteniyor. Şimdiki çalıştırıcısı, İdare Mahkemesinden 'yürütmeyi durdurma' alıyor, yıkım

şimdilik erteleniyor. Kokoreççilerin olduğu merkez bira parklarına tebligat gönderilmiş, boşaltmaları isteniyor. Yıkılan, İstanbul asfaltı cephe demo parsellerin yerine Belediye Fen İşleri taşınma hazırlığında... Özet olarak Atatürk'ün vasiyeti ile halka açık olan AOÇ arazisi çevre düzenlemesi adı altında değişiyor ve tükeniyor...

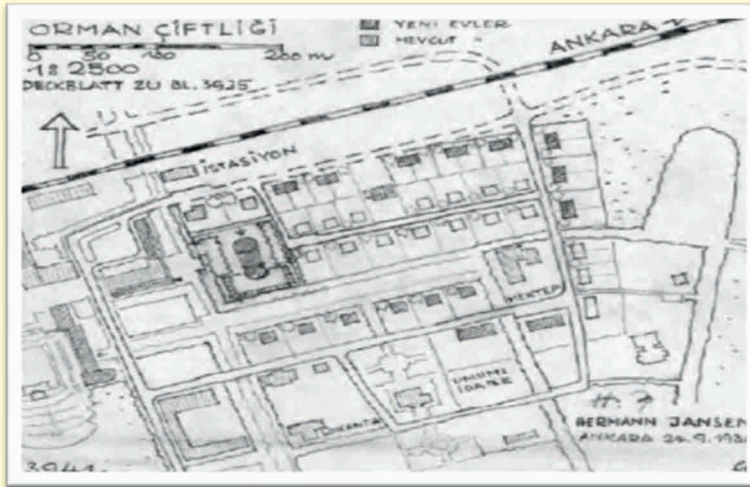
Peki asıl sorulması gereken soru buna tepkisiz mi kalınıyor? Elbette ki siyasi bakımdan bir mücadele söz konusu, imza toplanıp meclise sunuldu. Mesleki açıdan görüşleri alınmayan TMMOB ise elinden geleni yapmaya çalışıp halka ait olan Atatürk Orman Çiftliği'nin halkla beraber, halk için planlaması için çağrıda bulunuyor. Üniversiteler,

çeşitli kuruluşlar ve halk da AOÇ için ayaklanma gayretinde. Fakat Gezi olayları ve ODTÜ ormanları için yapılan mücadelenin yanında ATA'nın mirasına yapılan bu değişikliklere tepki çok sönük kalıyor. Ülkemizin AOÇ hakkındaki durumu bilip bilmediğini bir kenara bırakalım

Ankara'da yaşayan halkın bir kısmının bundan haberi yok. Bu da bizim AOÇ'yi yeteri kadar sahiplenmediğimizin üzücü bir tablosudur.

Atatürk'ün mirasının yıkılmasına göz yummayalım. Bırakalım Ulu Önderin istediği gibi kalsın AOÇ. "Kılıncı ve sabanı. Bu iki fatihten birincisi, ikincisine daima yenildi" diyen M. Kemal Atatürk'ün sözlerini dikkate alalım.

İlkin İBİN - Özde SAĞIR

Türkiye'de Mevsimlik Tarım İşçiliği

Türkiye'de mevsimlik tarım işçilerinin varlığı, kapitalizmin kırsal alanlardaki tezahürü ile birlikte okunmalıdır. Mevsimlik tarım işçilerinin sömürülmesi, Çukurova'da pamuk üretiminde çalıştırılmaları ile başlayarak zamanla tüm ülkeye neredeyse bütün ürünlerin hasat dönemlerini içine alacak şekilde yayılmıştır. Bu zaman içerisinde birbirinden farklı bölgeler mevsimlik tarım işçisi göçü vermiştir. Örneğin, İç Anadolu'nun köylerinden Çukurova'ya veya Ege'nin dağlık köylerinden pamuk hasadı yapılan ovalarına mevsimlik işçi göçleri olmuştur. Ancak, 1950'li yıllar Türkiye kırsalı için her alanda en önemli dönüm noktası olduğu gibi bugünkü anlamıyla mevsimlik tarım işçiliğinin temeli de bu yıllarda atılmıştır. Adı geçen dönem, tarımda makineleşme ile başlayan, daha fazla arazinin tarıma açılması, çiftçiler arasında eşitsiz dağıtılan zirai krediler ve daha pek çok işaretlerle birlikte kapitalist üretim yapısının kırsal alanda hakimiyetini ilan ettiği önemli bir dönemdir. Süreç kırsal alanların üretim yöntemlerini ve ilişkilerini olduğu kadar, neden olduğu kitlesel göçlerle kentsel yaşamı yeniden dönüştürmüştür.

Kapitalizm için en önemli gereksinimin "ucuz emek gücü" olduğu bugün herkes tarafından bilinen bir gerçektir. Bu nedenle Türkiye'de tarımsal üretimi doğal yöntemlerden uzaklaştırarak, hormonlarla, genetiği değiştirilmiş tohumlarla, yapay gübrelerle her mevsimde her ürünü üretmeyi amaçlayan kapitalist tarım politikaları yürütülmektedir. Türkiye'de tarım endüstrisi için gerekli olan "ucuz emek gücü", topraksızlaştırma, zorunlu göç ve evsizleştirme politikaları ile elde edilmektedir. En kötü koşullarda, çok düşük ücretlerle, günde 14-15 saate varan sürelerde ve hiçbir sosyal güvence olmadan çalışmaya mecbur bırakılan milyonlarca tarım işçisinin kurtulmak için tek yolu örgütlenmek ve mücadele etmektir. Mevsimlik tarım işçilerinin karşılaştıkları başlıca sorunları alt başlıklar halinde sıralamak gerekirse;

1. Çalıştıkları bölgelerdeki sosyal izolasyon ve ötekileştirme,
2. Ağır çalışma koşulları ve bunlara bağlı gelişen meslek hastalıkları ve iş kazaları,
 - a. Yüksek miktarda tarım ilacına maruz kalma ve buna bağlı kanser vakalarındaki artış
 - b. Düşük ve ölü doğumlar
 - c. Cilt hastalıkları
 - d. Solunum sıkıntıları
 - e. Ağır çalışma koşullarına bağlı olarak gelişen iskelet ve kas sistemi hastalıkları sayılabilir.
3. Ülkenin şu andaki koşullarında zaten değersizleştirilmiş bulunan kadın emeğinin, mevsimlik tarım işçiliğinde iyiden iyiye sömürülmesi,
4. Çocuk emeğinin yoğun olarak kullanılması ve buna bağlı olarak çocukların eğitim haklarının ihlali, gibi sıralanmaktadır.

Mevsimlik tarım işçilerinin nüfusu hakkında

MEVSİMLİK TARIM İŞÇİLERİNİN ve AİLELERİNİN İHTİYAÇLARININ BELİRLENMESİ ARAŞTIRMASI 2011

bilgi vermek gerekirse de; Dünyada 1,1 milyar tarım işgücünün yaklaşık 450 milyonunu mevsimlik tarım işçileri oluşturmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumu'nun 2011 yılı istatistiklerine göre istihdam edilen yaklaşık 25 milyon işgücünün yüzde 26'sını tarım işgücü oluşturuyor. 6,3 milyon tarım işgücünün de yaklaşık yarısını mevsimlik tarım işçilerinin oluşturduğu tahmin ediliyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı verilerine göre sayıları 300 bin civarında olan mevsimlik gezici tarım işçisi fiilen kayıt dışı. Bu rakam çocuklarıyla birlikte en az 1 milyonu buluyor.

Yerleşik olarak yaşadıkları yerlerden mevsimlik olarak çalışmaya gittikleri yerler hakkında bilgi vermek gerekirse aşağıdaki harita incelenebilir. Çalışma alanlarının büyük çoğunluğunu pamuk ve son dönemde artarak gelen fındık hasadı oluşturmaktadır. Diğer çalışma alanları ise çay, bağ ve bahçe işleri, patates-soğan sökümü ve paketleme olarak sıralanmaktadır.

Türkiye'de mevsimlik tarım işçilerinin karşılaştıkları sorunlar, siyasi iradenin kayıtsızlığı nedeniyle çözümsüz kalmaktadır. Şanlıurfa'da yoğunlaşan mevsimlik tarım işçilerinin mesleki örgütlenmeleri bulunmakla beraber sorunların çözümünde bu örgütlenme etkili olamamaktadır.

Mevsimlik tarım işçilerinin sorunları için üretilecek çözüm önerilerinden bahsetmek gerekirse;

Trafik kazaları, çocuk işçiliği, barınma gibi sorunlara yaklaşım sınırlı kalmaktadır. Mevsimlik tarım işçilerinin gittikleri yerlerde sanki güvenlik sorunları yaratacakmış gibi bir kabul ile hareket edilmesi doğru değildir. Bazı illerde işçilerin barınma sorunlarını, çocukların eğitime erişme haklarını geliştirmeyi amaçlayan projeler hayata geçirilmiştir. Ancak bunların sayıları sınırlıdır, her biri aynı kapsam ve düzene sahip değildir. Sadece bazı yerlerde net sonuçlar görülebilmektedir. Elektrik ile su bağlantılarının, çadır okulların, seyyar tuvalet ve banyoların olduğu yerleşkelerin kurulma çabaları söz konusudur. Bazı sorunlarla beraber devam etse de bu çabalar umut vericidir. En büyük endişe ise hali hazırda uygulanan projeler kapsamında gerçekleştirilen bütün faaliyetlerin, bittikten sonra nasıl finanse edileceğidir. Dolayısıyla

daha kalıcı çözümler üretilmesi, projeden çıkıp devletin sosyal politikaları içinde bu tür düzenlemelerin sürdürülmesi önemlidir.

Ancak, sorun sadece devletin yaşam koşulları ve çalışma ilişkilerine yönelik düzenlemeleri ile çözülecek gibi değildir. Sosyal dışlanma ve etnik, dinsel gerilimdeki artış, sorunların çözümünü gerektirmektedir. Yasal olarak eğitim, barınma, sağlık gibi temel hakların kusursuz bir şekilde sağlanması halinde bile, belki de daha önemli olan bu hakları gerçeğe dönüştüren kişiler olarak eğitim, sağlık, güvenlik, adalet gibi hizmetleri sağlayan personelin tavrı önem kazanmaktadır (Çınar ve Lordoğlu, 2010). Nitekim bazı işçilerin çalıştığı yerlerde sağlık personelinin davranışlarından kaynaklı olarak, sağlık kurumlarına gitmediğini ifade etmesi bu duruma bir örnek olabilir. Sonuç olarak etkili bir yasal koruma sağlanması, temel haklara sorunsuz bir erişimin kağıt üzerinde tanınması halinde bile, bu ülkenin toplumsal algılarını soluyan personeline çarpıp geri dönme riskini taşımaktadır. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ve sivil toplum kuruluşlarına büyük sorumluluklar düşmektedir.

Mustafa Erdoğan

Kaynakça:

1. Akbıyık N.(2008), "Türkiye'de Tarım Kesiminde İşgücü Piyasalarının Yapısı", *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 7 (24): 220-238.
2. Çınar S. ve Lordoğlu K.(2010), "Mevsimlik Tarım İşçiliğinde Tekil Bir Analiz: Karasu Fındık Toplama İşçileri " *TTB Mesleki Sağlık ve Güvenlik Dergisi*, 38: 23-33
3. Geçgin E.(2009), "Ankara-Polatlı Örneğinde Sosyal Dışlanma Açısından Mevsimlik Tarım İşçiliği", *Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 1(1): 3-35.
4. Nurşen Denizci 'www.evrensel.netde 2013-09-18 tarihinde yayınlanan yazısı.

ANADOLU TARIMININ 150 YILLIK ÖYKÜSÜ

Aslında kitap tanıtım aşamasında iki kitap arasında kaldım diyebilirim. Gökhan Günaydın'ın "Tarım ve Kırsallıkta Dönüşüm" ve Nevzat Evrim Önal'ın "Anadolu Tarımının 150 Yıllık Öyküsü". İkisi de birbirinden kıymetli çalışmalar. Ortak yönleri epey fazla... İdeolojik olmasa da 'ayırksı' düştükleri kimi yerler de mevcut. "Tarım ve Kırsallıkta Dönüşüm" daha çok yakın zamandaki, özellikle de son 10 yıl yani AKP dönemiyle birlikte hayata geçirilen tarım politikalarını işlerken, "Anadolu Tarımının 150 Yıllık Öyküsü" tarımın tarihsel boyutunu ele alıyor diyebiliriz.

Anadolu Tarımının 150 Yıllık Öyküsü, sadece yüz elli yıllık tarımsal dönüşüme değil, Türkiye'nin sosyal tarihine de aydınlatıcı açılımlar getiren önemli bir çalışmadır.(1) İşte bu nedenle ben de bu kitabı anlatmaya karar verdim. Önce yazarı kısaca tanıtalım:

Dr. Nevzat Evrim Önal 1978'de İstanbul'da doğdu. İlkokulu 1983-1988 arasında üç ayrı okulda okudu. Ortaöğrenimini 1988-1995 yılları arasında Beşiktaş Atatürk Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Lisans eğitimini 2000 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi; Yüksek Lisans eğitimini 2003 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü İşletme Mühendisliği Programı'nda bitirerek, Yüksek Mühendis unvanını kazandı. 2007 yılında "1980 Sonrası Devlet Politikalarının Türkiye'nin Tarımsal Dönüşümüne Etkileri" başlıklı tezi ile doktorasını aldı. "Anadolu Tarımının 150 Yıllık Öyküsü"nü de bu tezden yola çıkarak kitaplaştırmıştır. Tarımsal dönüşüm, Türkiye'nin tarımsal dönüşümü ve kırsal kalkınma konuları üzerinde makaleleri bulunmaktadır. Halen Beykoz Lojistik Meslek Yüksekokulu'nda Yardımcı Doçent olarak çalışmaktadır.

Kitap içerik açısından Türkiye tarımına dair tüm tartışmaları olmasa da, konunun sınıfsal özüne dair önemli noktaları açılmayan ve tavır geliştiren niteliktedir. Yazar kitapla ilgili kimi eleştiriler de

alıyor. Gerek yazılı, gerekse sözlü aldığı en önemli eleştiri, kitabın bilhassa sonuç bölümünde köylülüğün siyaseten geri bulunduğu ve önemsenmediği yönündedir. Köylülüğün siyaseten geri olması özünde muhafazakâr bir nitelik taşımasının sonucudur. Kitapta yapılan vurgu temel bir Marksist doğrudur. Bunun köylülüğün siyaseten önemsenmediği yönünde yorumlanması ise Türkiye solunda ezelden var olan köycü sapmanın bir türevidir.(2)

Tarım sektörünü incelerken yapılması gereken ilk ayırım, kapitalizm öncesi tarım ile kapitalist tarım arasındaki farkları ortaya koymaktır. "Artık ürün" ilk kez tarımda ortaya çıkmış ve bu artık ürüne el koyma şeklinden hareketle tüm sınıflı toplumların üretim ve mülkiyet ilişkileri şekillenmiştir. Kapitalizm öncesi toplumların tamamında ortak olan ve onları kapitalist toplumdaki ayıran en önemli olgu, toplumun temelini oluşturan üretim faaliyetinin kırsal alanda gerçekleştirilmesi ve artık ürünün de bu faaliyet çerçevesinde ortaya çıkmasıdır.(3)

Kapitalizmin Anadolu tarımına girişi, toprakta özel mülkiyetin Arazi Kanunnamesi ile kabul edildiği 1858 yılıdır. Bu tarihten itibaren Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığı siyasi açıdan olmasa da fiilen sona erdiği 1918 yılına kadar Kapitalist Avrupa devletleri ile girilen ilişkiler doğrultusunda bir dönüşüme tabi tutulmuştur. Bunun tarımdaki ilk dönüşümü aşar vergisiyle başlamıştır. Belirli bir bölgenin vergi gelirlerinin kimin tarafından toplanacağı, İstanbul'da defterdarların önünde yapılan açık arttırma ile belirleniyordu. Bu sistem, kaçınılmaz olarak iki sorun yaratıyordu: Birincisi, aşar toplama hakkını açık arttırma ile satın alan kişi (iltizam) kaçınılmaz olarak köylüden toplayabildiği kadar çok ürün toplama güdüsüyle hareket ediyor ve halkı sefaletle mahkûm eden bir soygun mekanizması oluşturuyordu. Bununla ilintili diğer sorun ise, iltizamın ancak zor kullanma gücü olan

kişiler tarafından toplanabilir hale gelmesiydi ki, bu yüzden kolluk kuvvetlerinin kontrolünü elinde tutan yerel yöneticiler, aynı zamanda iltizam ihalelerini de ellerinde tutuyordu.(4)

Türkiye Cumhuriyeti'ni kuracak olan burjuva devrimi önce 1908'de İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin Osmanlı iktidarını ele geçirmesiyle başlamış, 1. Dünya Savaşı'nda yenilgi ve kesintiye uğramış, ardından Kemalist hareket tarafından başlatılan Kurtuluş Savaşı'yla yeniden Anadolu iktidarını ele geçirmişlerdir. Cumhuriyetin ilanından çok partili sisteme geçilen 1946 yılına kadar olan dönemi, kuruluş dönemi olarak adlandırabiliriz. Cumhuriyet kadroları kuruluş döneminde Osmanlı'dan yok denecek kadar zayıf bir sanayi devralmıştır. Anadolu'da ilkel birikimin önemli bir bölümünü elinde bulunduran ve burjuva sınıfının belkemiğini oluşturmak için gerekli özelliklere en fazla sahip olan gayrimüslim tüccar ve zanaatkarlar ise ulusal karakteri ağır basan devrimin ilk yıllarından itibaren dışlanmış, bunların önemli bir kısmı devrimin çeşitli aşamalarında tasfiye edilmiştir. Kemalist kadrolar, Kurtuluş Savaşı'nın hazırlık aşamasından itibaren kırsal eşraf ve toprak ağaları ile ittifak içine girmiştir. Böylelikle kapitalist Türkiye'nin burjuvazisini oluşturacak şahısların çoğu kırsal eşraftan türemişlerdir. 1920'de çıkarılan "Baltalık Kanunu" da bunun açık bir örneğidir. Bu yasayla yoksul köylünün tam tersi çıkarılara sahip büyük toprak sahiplerinin mülküne hiçbir zarar verilmemiştir. Buna verebileceğimiz bir diğer örnek ise "Toprak Reformu"nun meclisteki büyük toprak sahiplerinin şiddetli muhalefeti nedeniyle hiç tartışılmadan rafa kaldırılmasıdır.(5)

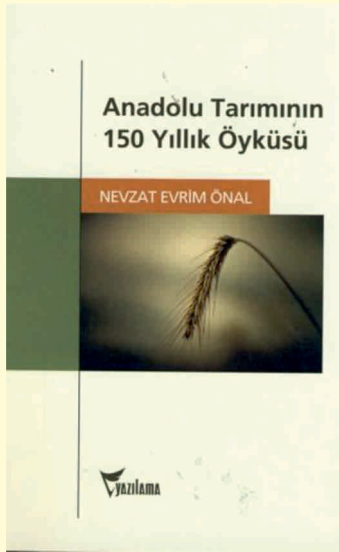
2. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle beraber Türkiye Uluslararası Para Fonu (IMF), Uluslararası İmar ve Kalkınma Bankası (IBRD), Ticaret ve Gümrük Tarifeleri Genel Anlaşması'nı (GATT) imzalamış ve Batı Avrupa'nın yeniden inşası için oluşturulan Marshall Planı'na dahil olarak emperyalist sistemin kurumlarına eklenmiştir. Marshall Planı'nın Türkiye üzerindeki temel etkisi, tarımda makineleşmenin öne çıktığı, dışa bağımlı bir iktisadi

kalkınma sürecinin yaşanması olmuştur.(6)

27 Mayıs Darbesi ile 12 Eylül Darbesi arasındaki dönem, Türkiye'nin siyasi tarihinde sınıf mücadelelerinin en şiddetli biçimde yaşandığı yılları içerir. Bu dönem boyunca devletin tarım, kırsal kalkınma ve köylülük gibi başlıklara yaklaşımında başat belirleyici etken de Türkiye'nin sınıf mücadelesi dinamikleri olmuştur. "Kırsal üreticiye ekonomik tavizler vererek yükselmekte olan sol politizasyonun kırdaki önünün kesilmesi" olarak tanımlanabilecek devlet politikası, uluslararası konjonktürle de örtüşmektedir. Zira yoksul köylülerin Vietnam devrimine verdiği destek, emperyalizmi yoksul köylülük üzerinde yeniden düşünmeye itmiş ve pek çok ülkede Dünya Bankası marifetiyle köylülüğe destek programları uygulanmıştır. Yine bu dönemde bizim ülkemizde de toprak reformu konusu, devlet katında son kez ele alınmış, 12 Eylül Darbesi'yle bir daha geri gelmemek üzere literatürden çıkartılmıştır.(7)

12 Eylül Darbesi, yalnızca Türkiye'nin emekçi hareketine yönelik kanlı bir şiddet uygulaması değil, sermaye iktidarının emekçi sınıflara yönelteceği çok şiddetli bir saldırının yolunu açan bir operasyondur. Bu saldırının çerçevesi darbeden aylar önce Turgut Özal tarafından 24 Ocak Kararları ile çizilmiştir. Bu neoliberal kararlarla tarım piyasalaşıyor ve gelir kalemleri, "tarım", "maaş ve ücretler" denkleminde "faiz, rant ve kâr" denklemine hızla dönüştürülüyor.(8)

1999 yılında IMF gözetiminde yürürlüğe konulan istikrar programı ile başlatılan süreç, Türkiye'de neoliberalizmin tüm veçhelerini şiddetli biçimde hayata geçirmiştir. Bu dönüşüm tarım ve köylülük üzerine ağır sonuçlar getirirken, ileriki yıllarda da Türkiye tarihinin en gerici iktidarı olan AKP'yi iktidara getirecektir. IMF ile başlatılan istikrar programı çok kapsamlı bir dönüşüm öngörüyor; bu dönüşümün önemli ayaklarından biri de Türkiye'nin kullanmakta olduğu tarımsal destek sisteminin tasfiyesini oluşturuyordu. Programın başlangıcında üçlü koalisyon hükümeti tarafından IMF'ye verilen niyet mektubundan itibaren, tarımsal destekleme harcamaları ve başta tarımsal Kamu İktisadi

Teşebbüsleri (KİT) olmak üzere tarımsal kurumların dönüştürülme, özelleştirme ve tasfiyeleri programın başarısını ölçecektir.(9)

AKP iktidarıyla beraber Avrupa Birliği'ne uyum programları çerçevesinde tarımda da hızla neoliberal dönüşümlere gidilmiştir. 2005'te AB ile tam üyelik müzakereleri başlar, bu müzakereyle beraber tarıma ayrılan bütçe kısıtlanır ve Türkiye tarımı Avrupa Modeli Tarım'a (EMA) eklenir. Bu eklenmeyle beraber halkın öz kaynaklarıyla oluşturulan fabrikalar birer birer özelleştirir. Bunların başında şeker fabrikaları ve TEKEL gelmektedir. Yine bu eklenmeyle Cargill, Monsanto, Amylum gibi emperyalist tekellerin kârları gözetilerek devlet eliyle yasalar çıkarılır.

Peki nasıl bir tarım politikası izlenebilir? Kapitalizmden kaynaklanan tüm sorunların nihai çözümü, artık kendisi insanlığın ilerlemesinin önünde bir engele dönüşmüş olan kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebilir. Sosyalist hareketin tarım sorununa yaklaşımı da bu eksendedir. Tarımsal üretim, bir bütün olarak halkın tamamının beslenmesinin yanı sıra gıda ve tekstil sektörlerinin en önemli hammadde kaynağını oluşturmakta, Türkiye'nin dışa bağımlılığı konusunda da önemli rol oynamaktadır. Bu nedenle tarım kesimi piyasaya bırakılmamalı, devlet tarafından planlanmalı ve yönlendirilmelidir.(10)

Münir Gök

Kaynakça:

- (1) Korkut Boratav arka kapak tanıtım
- (2) İkinci baskıya önsöz agy 17
- (3) 1. Bölüm Marksizimde "Tarım Sorunu" agy 27,28
- (4) Anadolu tarımına kapitalizmin girişi agy 52,53
- (5) Burjuva devrimi ve kuruluş döneminde tarım agy 71,72,73
- (6) Emperyalizme yeniden eklenme ve hızlı tarımsal dönüşüm agy 101
- (7) Şiddetlenen sınıf mücadelesi ve planlı kalkınma çabaları agy 119
- (8) Darbe sonrası neoliberal saldırı agy 137
- (9) Emperyalizmin gözetiminde tarımın ve köylülüğün tasfiyesi agy 153,154,155
- (10) Nasıl bir tarım programı agy 205,206

Şifalı bitkiler

Adaçayı: Sürmenaj, astım, sinir bozuklukları, gaz, kusmalar ve şeker hastalığında faydalıdır.

- Mide ve bağırsakları kuvvetlendirir. Mide ülseri ve gastrite çok faydalıdır.
- Bronşit ve nefes yolları hastalıklarında yararlıdır.
- Cildin yanık kısımları bunun çayı ile pansuman edilirse çabuk deŞifalı bitkilerri bağlar ve iyileşir.
- Fazla içilmesi ağızda kuruluk yapar. Karaciğeri rahatsız olanların kesinlikle içmesi tavsiye edilmez. Tansiyonu yüksek olanlar az ve açık içmelidir.

Çay: Zihni çalışma gücü arttırmada, yorgunluk ve dış çürümelerini önlemede çok etkilidir.

- Yemek üzerine içilen çay hazmı kolaylaştırır.
- Çay, kalbe giden ve kalpten çıkan ana damarla, beyne ve vücudun diğer yerlerine giden ana damarların kireçlenip sertleşmesini önler.
- Çay tiryakilik yapar. Sinirleri uyarttığı için yatmaya yakın içilirse uykuyu kaçıır. Fazla ve devamlı içildiğinde sinir zayıflığı, el ve ayak titremesi yapar. Mide ülseri olanlar için zararlıdır.

İhlamur: Sinir bozuklukları, baş ağrısı ve uyuyamamada etkilidir.

- Sara ve migrene iyi gelir. Sinirleri gevşeterek ferahlık sağlar. Kalp kaslarını kuvvetlendirir ve çarpıntıyı geçirir.
- Kansızlığı giderir. Kanı durultur ve kan dolaşımını kolaylaştırır. Damarların ve beynin kireçlenmesini önler.
- Böbrekleri çalıştırarak onları temizler. Böbrek ve mesaneyi kuvvetlendirir.
- İhlamur hafif ter söktürür. Grip ve soğuk algınlığında limonlu ihlamur iyileşmeyi sağlar; göğsü ve bronşları yumuşatır.
- Mideyi kuvvetlendirir. Bal ile içilen ihlamur mide ülserinin iyileşmesini çabuklaştırır.
- İhlamur hemen yemekten sonra içilmemelidir, uyku vererek hazmı durdurur. İki yemek arası saatlerde ve yatarken içilmelidir.

Lavantin: Migren, baş dönmesi, mide spazmı, iştahsızlık ve astım krizine iyi gelir.

- Öfke ve kızgınlık halinde insana sükunet ve normal

düşünme olanağı verir. Tansiyonu düşürür. Aşırı heyecanı giderir.

- Karaciğerin çalışmasını artırır, yetersizliği, hazım zorluğu ve iştahsızlığı zamanla giderir.
- Lavantin devamlı alınmamalıdır. Diğer bitkilerle değiştirilerek alınmalıdır. Fazlası kusma yapar hamilelere zararlıdır.

Melisa: Sinir gerginliği, hafıza zayıflığı ve nezlede çok faydalıdır.

- Hazımsızlık ve mide spazmında, mide ve bağırsakta fazla gazda çok fayda sağlar.
- Kalbi kuvvetlendirir. Uzun yaşamaya yardım eder.
- Mide ülseri ve mide iltihabı olanlar bunu kullanmamalıdır.

Papatya: Romatizma, uykusuzluk, hazım bozukluğu ve gripte faydalıdır.

- Migren, baş dönmesi, sinir krizleri, ruhi çöküntü, dikkatini toplayamama ve uykusuzluk hallerinde çok faydalıdır.
- İştah açar ve hazım zorluğunu giderir.
- Karaciğer ve dalak şişmesini giderir. Safra miktarını artırır.
- Soğuk algınlığı, beyin ve sırt ağrısını giderir. Bağırsak solucanlarını döker.
- Günde 2-3 bardak yeterlidir. Miktarı arttırılmamalıdır, kusma yapar.

Rezene: Hazım zorluğu, gaz, mide ve bağırsak ağrısı ve göz hastalıklarında faydalıdır.

- Et vs. yemeklerin hazmını kolaylaştırır. Yemeklerden tiksinemeyi giderir. Karın ağrısını dindirir.
- Böbrekleri çalıştırır. Vücuttan üre, tuz ve su atımını kolaylaştırır. Romatizma ve kalp hastalarına çok fayda verir.
- Kullanışı: 1 bardak sıcak suya yarım kahve kaşığı konarak çay gibi içilir. Günde 1-2 bardak tüketilmelidir.
- Fazla içilmesi durumunda karın kaslarında gerilme yapar.,

Sahlep:

- Göğsü yumuşatır ve öksürük söktürür. Fazla içilirse bağırsaklara baskı yapar ve bunun sonucunda ishal, karın ağrısı ve kusmalar olur.

- Bağırsaktaki solucanları döker.
- Kullanışı: 1 litre suya 5 gr konularak pişirilir ve sıcak sıcak içilir.
- Hazım yolları rahatsızlığı, kalın bağırsak iltihabı ve ya bağırsak kanaması olanlara yasaktır.

Şerbetçiotu:

- Sinirleri teskin eder ve iyi uyku verir. Kanı temizleyerek çeşitli cilt hastalıklarını giderir. Bazı kimselerde görülen ilkbahar ve sonbaharda ki sebepsiz nöbetleri geçirir.
- Kullanışı: 1 litre kaynar suya 30gr konur. 10 dakika demlenip süzülür. Günde 3-4 bardak içilir.
- Fazla alınırsa mide de yanma, bulantı, kusma ve düşünme zayıflığı yapar.

Tarçın: Hazımsızlık, mide-bağırsak gazı, ishaller, melankoli ve hamilelikte çok faydalıdır.

- Kalbi kuvvetlendirir ve kalp atışını biraz arttırarak vücut sıcaklığını yükseltir. Etrafta grip salgını olunca tarçın içilirse, koruyucu etki yapar.
- Kalın bağırsakta, ishal ve peklilik ile vücudun zehirlenmesini önler. Vücudun dayanıklılığını arttırarak çeşitli hastalıklara karşı korur.
- Kullanışı: 1 bardak sıcak suya yarım kahve kaşığı konur ve şeker katılarak içilir. Günde 3 bardak içilebilir.
- Tansiyonu olanlar az ve hiç kullanmamalıdır. Tarçın hiçbir zaman ısıtılmamalıdır; kokusu uçar ve etkisi kalmaz.

Merve Akbulut

Kaynak:

Gıdalarımız ve sağlığımız, Mehmet Göbelez

ZMO
GENÇ

